

Arrest

nr. 140 719 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESCHEPPER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Kalivaç (district Lezhë, prefectuur Lezhë, Albanië) en bent u in het bezit van het Albanees staatsburgerschap.

U bent officieel gehuwd met F.P. (O.V. X).

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als uiteengezet door uw echtgenote F.P. .

Zo beaamde u dat jullie Albanië verlieten naar aanleiding van de bloedwraak waarin jullie verkeerden sinds de moord op uw schoonvader P.P. in juli 2011.

Op de dag van de moord, 12 juli 2011, begaven u en enkele gezinsleden van uw echtgenote zich naar de plaats van de moord.

U en de aanwezige gezinsleden P. werden er door de familie van Pr.Pr., die dag vermoord door uw schoonvader, met de dood bedreigd.

Na voornoemde moord werd u door de Pr.'s gevisieerd omdat zij zich afvragen wat u daar deed en waarom u en niet de broers van uw schoonvader de P.'s ter hulp snelde.

Enkele dagen na de moord vertrok u terug naar Griekenland waar u sinds 2002 woonachtig was bij uw broer M.G..

In september 2013 keerde u permanent terug naar Albanië en na uw huwelijk vestigde u zich met F.P. in Shkodër (Albanië).

Sinds jullie huwelijk werd uw echtgenote veelvuldig telefonisch bedreigd.

Via anderen kreeg ook u te horen dat u diende uit te kijken.

In februari 2014 dienden u en uw echtgenote een klacht in bij het parket van Lezhë aangaande de anonieme dreigtelefoons. Uit de reactie van de agenten konden jullie opmaken niet veel hulp te kunnen mogen verwachten van hen.

U bleef na uw terugkeer naar Albanië omwille van bovenstaande problemen hoofdzakelijk thuis. F.P. stopte in het tweede semester (schooljaar 2013-2014) met haar universitaire studies omdat haar lessen s' avonds plaatsvonden en zij zich niet meer veilig voelde op straat dan.

Om de situatie te normaliseren deed u een beroep op de verzoeningscommissie van P.M., echter de Pr.'s wilden P.M. niet ontvangen.

Om een normaal en rustig leven te kunnen leiden, was Albanië verlaten de enig voor jullie overgebleven mogelijkheid, wat jullie deden op 5 oktober 2014.

Op 9 oktober 2014 kwam u in België aan, waar u een dag later een asielaanvraag indiende.

Bij een terugkeer naar Albanië vreest u vroeg of laat vermoord te zullen worden door de Pr.'s. U bent in het bezit uw Albanees paspoort en uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 17 september 2012 (10 jaar geldig) en van uw Albanees rijbewijs.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenote, F.P. (O.V. 7.959.122), werden uiteengezet.

In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers in het kader van uw derde asielaanvraag niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde sinds de dubbele moord d.d. 12 juli 2011 waarbij uw vader en Pr.Pr. het leven lieten in een bloedwraakzaak verwikkeld te zijn met de familie Pr..

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de authenticiteit en bewijswaarde van de documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas fundamenteel in vraag dienen te worden gesteld.

Wat betreft de attesten d.d. 9 september 2014 en 28 oktober 2014 moet vastgesteld worden dat deze opgemaakt zijn door een lokale verzoeningscommissie dat onderdeel uitmaakt van het 'Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar (Committee of Nationwide Reconciliation)' (document 4, 5K).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er zich regelmatig problemen voordoen met de attesten van voornoemde verzoeningscommissie en uit onderzoek van "The Immigration and Refugee Board of Canada" komt duidelijk naar voren dat de bevolking van Noord-Albanië deze commissie niet als geloofwaardig en betrouwbaar beschouwd.

In het Albanese televisieprogramma "Fiks Fare", van de zender Top Channel, werd tijdens de uitzending van 27 oktober 2011 getoond hoe Gjin Marku (hoofd van voornoemde organisatie) – die undercover gefilmd werd – tegen betaling van 300 euro aan een vrouw die hem voor het eerst benaderde, een attest afleverde en een dossier opstelde over een zogenaamde bloedwraakzaak.

De Afdeling Bestrijding van de Georganiseerde Misdad en Ernstige Misdrijven van de Staatspolitie maakte een dossier over aan het Openbaar Ministerie, en werd een gerechtelijk onderzoek geopend tegen Gjin Marku, op basis van art 186 (Vervalsing van Documenten) van de Albanese Strafwet.

In een persbericht stelde de politie dat hij ervan verdacht wordt valse attesten te hebben opgemaakt voor personen die onterecht asiel willen verkrijgen in verschillende landen van de Europese Unie. Nog volgens het politieonderzoek zouden de personen voor wie de documenten werden opgesteld, niet in een zaak van wraak of bloedwraak verwikkeld zijn.

Voorgaande vaststellingen werpen aldus zeer ernstige vraagtekens op bij de authenticiteit en de waarachtigheid van de inhoud van de door u neergelegde attesten van de verzoeningscommissie van P.M..

Voorts dient vastgesteld te worden dat er tussen uw familie en de familie Pr. geenszins gesproken kan worden van een klassieke bloedwraakzaak zoals bepaald in de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)dadens van gemeen recht.

Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode.

Overeenkomstig de klassieke erencode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. µ

Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak.

Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij.

Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood.

Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen.

De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn.

Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Wat uw familie betreft dient eerst en vooral vastgesteld te worden dat uw echtgenoot geenszins tot de familie P. behoort en voorts dat noch uw mannelijke familieleden, noch de Pr.'s, zich een gedrag aanmeten zoals dat voorgeschreven is volgens de regels van de Kanun die de bloedwraak beheersen.

Zoals reeds opgemerkt blijkt namelijk dat wanneer er een bloedwraakzaak uitbreekt, de mannelijke leden van de familie van de dader zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten, wat geen van beide families deden.

Zo verklaarde u dat uw oom Pr. werkt als taxichauffeur en meerdere van uw neven studeren in Tirana (Albanië). Ook jongere neven van u gaan naar school (CGVS, p. 6-7).

Verder moet opgemerkt worden dat de laatste moord werd gepleegd door de familie Pr. en het aldus zij zijn die eventueel met een verzoening over de brug zouden kunnen komen indien uw familie de bloedwraak tegen hen zou ingesteld hebben.

Zowel u als uw echtgenoot konden voorts weinig concrete informatie ter zake aanbrengen.

Jullie verschoningsgronden, wat u betreft uw jeugdige leeftijd op het moment van de feiten, en die van uw echtgenoot, met name dat hij hoofdzakelijk in Griekenland verbleef, overtuigen, gelet op het feit dat jullie beweerde problemen in het kader van bovenstaande problematiek zich hoofdzakelijk afspeelden het afgelopen jaar (voor jullie vertrek uit Albanië), in dit verband geenszins (CGVS, p. 11-12; CGVS A.G., p. 9-10).

Immers, wanneer jullie met de door jullie beweerde gekende problemen zouden geconfronteerd zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie zich bij jullie (schoon)familie gaan informeren over hun ervaringen met de familie Pr., wat jullie klaarblijkelijk niet gedaan hebben (CGVS, p. 11-12; CGVS A.G., p. 9-10).

Voorgaande vaststellingen werpen bijkomende twijfels op bij de waarachtigheid van uw asielmotieven en jullie beweerde betrokkenheid bij het conflict, temeer daar in het door jullie neergelegde krantenartikel zelfs uitdrukkelijk staat vermeld dat het conflict tussen beide familie reeds enkele jaren aan de gang was wegens een land/eigendomsconflict, waar geen van jullie beide van op de hoogte was (document 5A, CGVS, p.8 en CGVS A.G., p.9).

Dat uw beweerde problemen met de Pr.'s met rede fundamenteel in vraag worden gesteld, wordt verder kracht bijgezet door de volgende vaststellingen.

Zo is het vooreerst zeer bevreemdend te noemen dat u pas na vier maanden dagdagelijks dreigtelefoons te hebben gekregen naar de politie zou gestapt zijn om melding te maken van de dreigtelefoons.

Evenzeer bevreemdend is het gegeven dat u bij/aan de politie niet verteld zou hebben van wie u dacht dat de dreigtelefoons afkomstig waren en dat de politie omdat het om anonieme telefoontjes ging u onmiddellijk zou doorgestuurd hebben naar het parket.

Tevens legde u evenmin enig (begin van) bewijs neer aangaande uw beweerde ondernomen pogingen tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 9-10). De rechtvaardiging te lezen in het schrijven van uw advocate Kimberly Deschepper, met name dat de Albanese politie ingeval van een seponering de stukken gewoon vernietigt, overtuigt geenszins (document 5).

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u en uw echtgenoot ten overstaan van de Dienst Vreemdelingen d.d. 15 oktober 2014 nergens aanbrachten dat ook uw echtgenoot bedreigd zou zijn geweest na 12 juli 2011, wat redelijkerwijs toch verwacht zou mogen worden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3). Uw echtgenoot sprak enkel over de dreigtelefoons die u ontvangen zou hebben.

Ook wanneer hem nadien bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd of hij nog bijkomende opmerkingen en andere problemen met zijn autoriteiten, andere burgers of van algemene aard wilde toevoegen, antwoordde hij negatief (DVZ, Vragenlijst CGVS A.G., vraag 3).

Bijkomend bevreemdend is het gegeven dat als uw echtgenoot wanneer hij in Albanië verbleef bedreigd werd, jullie dat niet hebben aangegeven wanneer jullie de dreigtelefoons zouden gemeld hebben aan het parket (CGVS, p. 9).

Voorts moeten ook bij jullie verklaringen aangaande het gebeuren van 12 juli 2011 enkele vraagtekens worden geplaatst.

Zo verklaarde u dat de politie geen actie ondernam, niets voor uw familie deed na de moord (CGVS, p. 13).

Nochtans blijkt dat de dader Y.Pr. nog de dag van de moord werd gearresteerd. Tevens besliste de politie de begrafenissen op verschillende dagen te laten doorgaan om conflicten te vermijden en vergezelde de politie ook de lichamen naar de mortuaria.

De politie van Lezhë werd bovendien bijgestaan door leden van het snelle interventieteam. Tevens verklaarde de politiedirecteur van Lezhë aan de media na de moord, dat de politie nog enige tijd in het dorp zou blijven om conflicten te vermijden.

Er kan dan ook, in tegenstelling tot uw verklaringen, bezwaarlijk gesteld worden dat de politie niets ondernomen zou hebben.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt het Commissariaat-generaal ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie beweerde gekende problemen met de familie Pr. na de moord op uw vader in juli 2011.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat al zou uw relaas alsnog enige waarheid bevatten, in casu quod non, u geenszins heeft aangetoond ingeval van eventuele toekomstige problemen met de Pr.'s voor hulp en/of bescherming zich niet te kunnen beroepen op de Albanese autoriteiten.

Naast het feit dat jullie verklaringen ter zake geenszins overtuigend overkomen blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar.

De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen.

Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen.

Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten actueel in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort en huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Ook de moord waarbij uw vader het leven liet, wat u staafde met een krantenartikel d.d. 13 juli 2011, wordt hier geenszins betwist.

Het eigendomsbewijs en de foto's van de woning tonen aan dat de vader van uw echtgenoot een grond kocht in oktober 2002 en dat er een huis werd op gebouwd, niets meer. Het eigendomsbewijs en het verzekeringsbewijs staven dat uw echtgenoot een Mercedes had en geldig verzekerd was van mei 2014 tot mei 2015, maar heeft verder geen uitstaans met jullie asielaanvraag.

De attesten van P.M. kwamen in deze beslissing reeds aan bod."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Zij bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing geenszins ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote, F.P..

In zijn verzoekschrift klaagt verzoeker aan "dat er in de motivering gewoon aan 'copy paste' gedaan" werd.

Volgens hem werd er "verwezen naar de motieven van een andere beslissing die niet aan verzoeker persoonlijk werd meegedeeld, zijnde de beslissing genomen ten aanzien van zijn vrouw", terwijl de commissaris-generaal de motiveringen diende "aan te passen aan de persoon van verzoeker zelf" en "in een geïndividualiseerde motivering" diende te voorzien.

Hij voert een schending aan van de motiveringsverplichting.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen andere motieven inriep dan deze waarop zijn echtgenote F.P. zich beriep.

Op de vraag bij zijn verhoor op 27 oktober 2014 op het Commissariaat-generaal of verzoeker zich op dezelfde motieven als zijn echtgenote beroept, antwoordde hij bevestigend (zie het verhoorverslag, p. 6).

Op de vraag of hij, behalve de problemen naar aanleiding van de dubbele moord in juli 2011, nog andere redenen heeft om asiel aan te vragen, antwoordde verzoeker "Neen" (zie het verhoorverslag, p. 6).

Op het einde van het verhoor werd verzoeker nog de kans geboden iets toe te voegen aan zijn relaas, waarop hij slechts antwoordde: "Ik vraag aan de Belgische staat mij hier te laten wonen dat ik een gewoon leven zonder problemen kan hebben" (zie het verhoorverslag, p. 11).

De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker, aldus afdoende gemotiveerd is door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van zijn echtgenote, die steun vindt in het administratief dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005), en die in zijn geheel wordt weergegeven in de beslissing ten aanzien van verzoeker.

2.2. De Raad heeft bij arrest nr. 140 718 van 11 maart 2015 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van F.P. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In haar verzoekschrift van 27 december 2014 (zie p. 4), wat betreft het argument van de commissaris-generaal dat de authenticiteit en de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten, meer bepaald de attesten van de CNR van 9 september 2014 en 28 oktober 2014, in vraag worden gesteld en uit een onderzoek van de 'Immigration and Refugee Board of Canada' blijkt dat de bevolking van Noord-Albanië deze commissie niet als geloofwaardig en betrouwbaar beschouwt, wijst verzoekster erop dat op de website van de IRB (<http://irb-cisr.gc.ca/Eng/ResRec/RirRdi/Pages/index.aspx?doc=453797>) het volgende staat: "Regarding the role of NGOs in mediating blood feuds, the Ministry of Interior official explained that NGOs operate in accordance with the Constitution and the 1999 Law on Mediation (Albania 4 Jan. 2012). The official specifically listed the Committee of Nationwide Reconciliation (CNR)". Zij stelt dat de Minister van Binnenlandse zaken van Albanië aldus uitlegde dat de NGO's, waaronder de CNR -dit is de commissie die haar de attesten heeft afgeleverd-, werken in overeenstemming met de Grondwet en de wet van 1999 op de bemiddeling zodat er volgens haar aldus "niets illegaal" is aan deze commissie.

Zij haalt aan (zie p. 5) dat er verder staat "In correspondence with the Research Directorate, the chairman of the CNR provided a recommendation letter dated 29 September 2009, which states that the Albanian Ministry of Labor, Social Affairs and Equal Opportunities cooperates with the CNR and recommends "all local and international institutions" to contact the committee with regard to verification of the families in blood feuds", wat vertaald betekent dat "de directeur van de CNR legde een aanbevelingsbrief gedateerd van 29 september 2009 voor die bevestigde dat de Albanese Minister van werk samenwerkt met de CNR en dat voor alle problemen in verband met bloedvetes de lokale en internationale instituten de CNR moeten contacteren om attesten op te maken". Verzoekster besluit dat de CNR aldus het vertrouwen van de overheid en van de bevolking van Albanië krijgt.

Zij haalt aan (zie p. 5) dat er ook staat "The attestation letters are issued only after the verification of a blood feud and confirmation that it would be difficult to reconcile...", wat vertaald betekent dat de attesten pas afgeleverd worden na een grondig onderzoek dat het wel daadwerkelijk om een bloedwraak gaat en dat een verzoening zeer moeilijk lijkt. Verzoekster voert aan dat het feit dat zij en haar echtgenoot dergelijke attesten hebben bekomen, er bijgevolg op wijst dat er grondig onderzoek werd gedaan naar hun situatie en dat de verzoening met de Pr.'s hopeloos is.

Waar in de beslissing van de commissaris-generaal verwezen wordt naar het televisieprogramma 'Fiks Fare' waarin getoond wordt hoe G.M. tegen betaling van 300 euro een attest afleverde en een dossier opstelde over een zogenaamde bloedwraak aan een vrouw die hem voor het eerst benaderde, wijst verzoekster erop (zie p. 5) dat de attesten van de verzoeningscommissie werden ondertekend door P.M., die secretaris is van deze commissie en dat zij daarenboven G.M. niet persoonlijk kent. Zij stelt dat het dus niet is omdat G.M. zich bezighoudt met dergelijke praktijken dat P.M. hier ook aan mee doet.

Waar in de beslissing staat dat de attesten tegen betaling worden bekomen bij de G.M., herhaalt verzoekster dat zij deze man niet persoonlijk kent; zij stelt de vraag hoe zij hem dan ook geld zou kunnen geven hebben. Zij benadrukt dat zij nooit betaald heeft voor het bekomen van de attesten. Zij vraagt zich af hoe zij dit zou kunnen betalen daar zij student is en haar echtgenoot niet werkt en zij aldus geen inkomen hebben.

Zij besluit dat de attesten dan ook correct werden afgeleverd door P.M. en dus wel degelijk als authentiek en geloofwaardig zijn op te vatten.

In de weigeringsbeslissing wordt volgens verzoekster verwezen naar (zie p. 6) de 'UNHCR position on claims for refugee status under the 1951 Convention relating to the status of Refugees bases on a fear of persecution due to an individual's membership of a family of clan engaged in a blood feud' van 17 maart 2006 en worden slachtoffers van een bloedwraak ingevolge deze bepaling als een 'sociale groep' beschouwd en vallen aldus onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Zij stelt dat onder "vervolging" volgens de UNHCR een bedreiging voor het leven of de vrijheid valt en dit in haar geval van toepassing is; zij werd op de dag van de moord met de dood bedreigd maar ook later door de aanhoudende dreig telefoons.

Het UNHCR stelt volgens verzoekster verder dat de regels van de bloedwraak afhankelijk zijn van het land van herkomst. Zij stelt dat over het algemeen ('in general') leden van één familie leden van een andere familie vermoorden. De bewoordingen 'in general' slaat er volgens haar duidelijk op dat dit niet altijd het geval is; op de algemene regel bestaan wel degelijk uitzonderingen. Zij wijst erop dat het UNHCR zelf zegt dat de regels van de bloedwraak verschillen van plaats tot plaats.

Ook staat er dat oorspronkelijk ("traditionally") enkel mannen het slachtoffer werden van een bloedwraak. Maar recent kwamen er volgens verzoekster ook rapporten waaruit bleek "dat ook vrouwen en kinderen het slachtoffer van een bloedwraak werden!".

Verzoekster stelt dat het dus duidelijk is dat de regels van de bloedwraak aan het veranderen zijn en dus niet meer zo traditioneel zijn zoals de commissaris-generaal laat uitschijnen.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat volgens de regel de leden van één familie de leden van één andere familie doden en haar echtgenoot niet tot de familie P. behoort en dat daarom niet aan de regels van de bloedwraak is voldaan, antwoordt verzoekster dat (zie p. 7) het UNHCR bij haar definitie van "behoren tot een bepaalde sociale groep" gezegd heeft dat een 'family unit' een klassiek voorbeeld van een sociale groep is.

Volgens verzoekster voldoen alle leden van een familie, of het nu door een bloedband is of door een huwelijk, aan de definitie van een sociale groep namelijk: het delen van een gemeenschappelijke karakteristiek die eigen en onveranderlijk is; aangezien zij de dochter van de vermoorde P.P. en zij met haar man door een huwelijk verbonden is en haar echtgenoot aldus ook lid is van de familie.

Zij stelt nog dat het ook zo is dat ondertussen de regels van bloedwraak veranderd zijn; hoewel bloedwraak in principe een kwestie tussen families of stammen is, komt het fenomeen ondertussen ook voor tussen criminele bendes.

Daarnaast is het volgens verzoekster ook zo dat haar man wél als een lid van de familie P. wordt beschouwd, zeker door de familie Pr., en aangezien noch haar broers, noch haar oom Pr., noch haar neven bij haar thuis waren op het moment dat haar vader met zijn wapen het huis uitliep, haar man de enige was die zijn schoonvader kon helpen en hem achterna gelopen is. De familie Pr. vond het niet kunnen dat hij zijn schoonvader heeft geholpen en aanziet hem dan ook als medeplichtige voor de moord op Pr.Pr..

Waar de commissaris-generaal verwijst naar een aantal regels van de Kanun, antwoordt verzoekster (zie p. 7) dat deze regels geenszins voorop werden gesteld door het UNHCR om als vluchteling te worden erkend.

Wat betreft de regel om publiekelijk de vraag te uiten om de eer te herstellen en de vendetta binnen de 24 uur na de gepleegde moord te verkondigen, wijst verzoekster erop dat het verlangen van de familie Pr. om hun eer te herstellen, wél publiekelijk gebeurde. De moorden gebeurden in het dorp, bij de grond van de vader van verzoekster, wat een openbare plaats is; de familie Pr. uitte hun verlangen in het bijzijn van haar man en de rest van de aanwezige familie; er werd ook publiekelijk een wapen op hen gericht; de twee moorden gebeurden kort na elkaar, er was bijgevolg zelfs geen 24 uur nodig om de volgende moord te verkondigen; de familie Pr. deed dit vlak nadat de twee moorden werden gepleegd.

Waar in de beslissing gesteld wordt dat alle "geviseerde" mannen verplicht zijn zich thuis op te sluiten en dat haar oom Pr. als taxichauffeur werkt en meerdere van haar neven studeren en ze zich dus niet thuis gingen afzonderen, merkt verzoekster (zie p. 7) op dat de commissaris-generaal spreekt over "geviseerde" mannen; zij laat gelden dat haar oom Pr. en haar neven niet aanwezig waren bij de moord zodat ze bijgevolg niet geviseerd worden en zich dan ook niet moesten opsluiten; haar man daarentegen was wél aanwezig op de plaats van het delict en wordt als medeplichtige beschouwd en geviseerd.

Waar gesteld wordt dat de laatste moord werd gepleegd door de familie Pr., zodat deze met een verzoening over de brug dienen te komen, laat verzoekster gelden (zie p. 8) dat het niet altijd zo is dat na een 'gelijkstand' de bloedwraak afgelopen is; als de getroffen familie de dode 'onterecht' vindt dan kan een bloedvete ontstaan wat kan leiden tot een nieuwe dode zodat de wraakneming bijgevolg geen einde kent en als de moord niet gewroken wordt, de familie van de vermoorde nog eens kan toeslaan en steeds machtiger wordt. Volgens verzoekster is dit hier het geval; zij herhaalt dat de familie Pr. er niet mee kon leven dat haar man aanwezig was op de plaats van het delict en niet de zonen van haar vader zodat haar man aanzien wordt als medeplichtige van de moord op Pr.Pr. en dat de familie Pr. pas zal rusten als ook haar man wordt vermoord.

Verzoekster voert aan dat UNHCR in het document "Position" uiteen zet wie als vervolger moet worden begrepen; niet alleen de overheid of het land kan als vervolger worden beschouwd maar ook de lokale bevolking of individuen die discriminerende handelingen of andere aanvallen plegen wanneer die handelingen getolereerd worden door de overheid of wanneer de overheid er niet in slaagt om effectieve bescherming te bieden.

Hier gaat het om bedreigingen op het leven van verzoekster en haar echtgenoot geuit door voornamelijk Y.Pr., de zoon van de vermoorde Pr.Pr., maar ook door zijn familie; het gaat dus om individuen. Volgens verzoekster was de overheid al te goed op de hoogte van de problemen tussen de vader van verzoekster en Pr.Pr.. maar heeft niets kunnen doen om de moorden te vermijden.

Verzoekster wijst er ook op (zie p. 8) dat UNHCR stelt dat het bestaan van wetgeving om bloedwraak te bestraffen en op te lossen op zichzelf niet betekent dat individuen voldoende en adequaat beschermd zijn. Zij stelt dat er bereidheid én een effectieve capaciteit moet zijn aan de zijde van de politie, de rechtbank en andere staatsinstellingen om daders van bloedwraakmoorden op te sporen, te vervolgen en te straffen.

Waar de commissaris-generaal verwijst naar de aangepaste wetgeving in 2001 en de specifieke opleidingen voor politie en magistraten, is het voor verzoekster duidelijk dat deze maatregelen aan haar, als individu, geen voldoende bescherming bieden.

De politie heeft niets gedaan ter preventie van de moorden hoewel zij duidelijk van de conflicten op de hoogte waren. In het door haar bijgebracht krantenartikel van 13 juli 2011 staat dat de overheid wist dat er al lang conflicten aan de hand waren tussen P.P. en Pr.Pr. en hun families. Het is volgens haar wel zo dat de politie na de moord wel actie ondernomen heeft "maar toen was het al te laat".

Verzoekster wijst erop (zie p. 9) dat zij wél degelijk zelf de nodige stappen genomen heeft om bescherming aan te vragen bij de Albanese overheid; zij ging vaak naar de verzoeningscommissie en ging ook langs bij politie en parket.

De politie kon haar evenwel niet verder helpen na haar klacht aangezien het om anonieme telefoontjes ging en stuurden haar door naar de Procureur; deze heeft meer bevoegdheden en kan misschien aan de hand van een telefoontap achterhalen wie de stem achter de telefoontjes was. In plaats van onmiddellijk dergelijk onderzoek op te starten, deelde hij verzoekster mede om binnen een week terug te komen zodat zij duidelijk aanvoelde "dat de Procureur haar niet kon of niet wou verder helpen"; ondanks haar aandringen heeft zij ook geen kopie van haar aangifte bekomen.

Als reden waarom zij pas vier maanden na de start van de telefoontjes bij de politie langsging, geeft verzoekster aan (zie p. 9) dat zij eerst niet geloofde dat de dreigtelefoons echt waren en dacht "dat iemand van de familie haar voor de gek aan het houden was". Wanneer de telefoons maar bleven komen en zij uiteindelijk doorhad dat het echte bedreigingen waren, durfde zij nog niet onmiddellijk naar de politie te stappen; zij was bang dat de familie Pr. dit te weten zou komen en dat de bedreigingen steeds erger zouden worden.

Zij stelt dat Y.Pr. inderdaad gearresteerd werd en door de Rechtbank veroordeeld werd maar na zes maanden al vrij kwam, ondanks de strenge strafwet die 30 jaar oplegt voor moorden in het kader van een bloedwraak; zij voegt eraan toe dat er hier wel sprake zal geweest zijn van omkoping.

Zij haalt aan (zie p. 9) uit het boek van Hans Van de Veen waarin staat: "De bestrijding van de bloedwraak is een topprioriteit, zo wordt aan de zijde van de overheid voortdurend benadrukt... maar diezelfde overheid, en vooral lokale bestuurders en politie, slagen er onvoldoende in de bevolking te vrijwaren van de eeuwige dreigende wraak" en besluit dat de problematiek van de bloedwraak echt leeft in Albanië, dat de overheid er aldus niet in slaagt om deze vorm van eigenrecht binnen de perken te houden en dat er ook vele protesten zijn tegen de bloedwraak door de lokale bevolking.

Eveneens stelt verzoekster dat zo de overheid er dan wel alles wil aan doen om beschermingsmaatregelen op poten te zetten, het niet voldoende blijkt en zeker geen voldoende bescherming biedt voor haar zelf als individu.

Verzoekster besluit dat de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal vernietigd dient te worden vernietigd van haar en van haar man en de status van vluchteling moet worden erkend.

Zij laat ook nog gelden als zou worden geoordeeld dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zij zeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij poneert (zie p. 10) dat het zeker gaat om een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst; dat haar leven en dat van haar echtgenoot groot gevaar loopt wanneer ze terugkeren naar Albanië gezien ze riskeren vermoord te worden door de familie Pr.. Zij voegt er aan toe dat zij niet in aanmerking komt voor een medische regularisatie op basis van het artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en merkt ook op dat er geen uitsluitingsgrond is zoals vermeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet gezien zij nooit misdrijven gepleegd heeft.

Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toch zou oordelen dat de door haar voorgelegde bewijsstukken niet zouden volstaan, vraagt zij om haar het voordeel van de twijfel te geven gezien werd voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: zij leverde oprechte inspanningen om haar aanvraag te staven, zo belde zij haar familie op om verschillende aktes op te sturen naar België zijnde de attesten van de CNR, zijnde de huwelijksakte; zij legde alle relevante gegevens voor; haar verklaringen en deze van haar echtgenoot zijn samenhangend en aannemelijk; zij diende haar aanvraag tot internationale bescherming in de dag na haar aankomst in het Rijk.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van 4 december 2014 van de commissaris-generaal te vernietigen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster: kopie van "certificate martese" van 28 oktober 2014, fotokopieën van "certificate për vertetim pronësie" en foto's, fotokopie van "vërtetim" van 9 september 2014 en Engelse vertaling, fotokopie van "vërtetim" van 28 oktober 2014, "UNHCR Postion" van 17 maart 2006, fotokopie van artikel "Sherri për pronën, 2 të vdekur" en "foto protesterende jeugd tegen bloedwraak".

2.2. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het relaas van verzoekster, gezien:

(i) de door haar bijgebrachte attesten van 9 september 2014 en 28 oktober 2014 opgemaakt zijn door een lokale verzoeningscommissie dat onderdeel uitmaakt van het 'Komiteti i Pajtimet Mbarëkombëtar (Committee of Nationwide Reconciliation)', en uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat deze commissie niet als geloofwaardig en betrouwbaar kan worden beschouwd;

(ii) verzoekster na vier maanden dagelijks dreigtelefoons te hebben gekregen, pas naar de politie is gegaan om daarvan aangifte te doen;

(iii) zij aan de politie niet verteld zou hebben van wie zij dacht dat de dreigtelefoons afkomstig waren en dat de politie haar daarom zou doorgestuurd hebben naar het parket;

(iv) zij geen (begin van) bewijs neerlegt aangaande haar beweerde ondernomen pogingen tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten (zie het verhoorverslag van 27 oktober 2014, p. 9,10);

(v) verzoekster en haar echtgenoot ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 oktober 2014 niet aangaven dat ook haar echtgenoot bedreigd zou zijn geweest na 12 juli 2011 (zie vragenlijst DVZ, vraag 3);

(vi) verzoekster, toen zij de dreigtelefoons zou gemeld hebben aan het Parket, niet vermeldde dat ook haar echtgenoot bedreigd werd in Albanië (zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 9);

(vii) verzoekster verklaarde dat de politie naar aanleiding van het voorval van 12 juli 2011 geen actie ondernam en niets voor haar familie deed na de moord (zie het verhoorverslag, p. 13), terwijl blijkt dat de dader Y.Pr. de dag van de moord werd gearresteerd, dat de politie besliste de begrafenis op verschillende dagen te laten doorgaan om conflicten te vermijden, dat de politie ook de lichamen naar de mortuaria vergezeld, dat de politie van Lezhë werd bijgestaan door leden van het snelle interventieteam en dat de politiedirecteur van Lezhë na de moord aan de media verklaarde dat de politie nog enige tijd in het dorp zou blijven om conflicten te vermijden.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster aangaande voormelde attesten, naar het onderzoek van de "Immigration and Refugee Board of Canada".

Hieruit blijkt volgens haar dat de Minister van Binnenlandse Zaken van Albanië uitlegde dat de NGO's, waaronder CNR -dit is de commissie die haar de attesten heeft afgeleverd-, werken in overeenstemming met de Grondwet en de wet van 1999 op de bemiddeling zodat er volgens haar aldus "niets illegaal" is aan deze commissie. Zij laat gelden dat "de directeur van de CNR legde een aanbevelingsbrief gedateerd van 29 september 2009 voor die bevestigde dat de Albanese Minister van Werk samenwerkt met de CNR en dat voor alle problemen in verband met bloedvetes de lokale en internationale instituten de CNR moeten contacteren om attesten op te maken". Zij besluit dat CNR aldus wél het vertrouwen van de overheid en van de bevolking van Albanië krijgt.

Verder blijkt volgens haar uit deze informatie dat de attesten pas afgeleverd worden na een grondig onderzoek dat het wél daadwerkelijk om een bloedwraak gaat en dat een verzoening zeer moeilijk lijkt. Dat zij en haar echtgenoot dergelijke attesten hebben bekomen, wijst er volgens haar op dat hun situatie werd onderzocht en dat de verzoening met de Pr.'s hopeloos is.

Verder voert verzoekster aan dat de attesten van de verzoeningscommissie werden ondertekend door P.M., die secretaris is van deze commissie en dat zij daarenboven G.M. niet persoonlijk kent. Zij stelt dat het dus niet is omdat G.M. zich bezighoudt met frauduleuze praktijken dat P.M. hier ook aan mee doet. Zij benadrukt dat zij nooit betaald heeft voor het bekomen van de attesten. Zij vraagt zich af hoe zij dit zou kunnen betalen daar zij student is, haar echtgenoot niet werkt en zij aldus geen inkomen hebben. Verzoekster besluit dat de attesten dan ook correct werden afgeleverd door P.M. en dus wél degelijk als authentiek en geloofwaardig zijn op te vatten.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar uitleg doende beroept op een zeer selectieve lezing van het onderzoek van de "Immigration and Refugee Board of Canada" van 1 februari 2012.

De Raad wijst er, bij consultatie van het rapport (te vinden op <http://irb-cisr.gc.ca/Eng/ResRec/RirRdi/Pages/index.aspx?doc=453797>, zoals gesteld in het verzoekschrift), op dat er weliswaar melding wordt gemaakt van een aanbevelingsbrief van de Minister van Werk, Sociale Zaken en Gelijke Kansen van 29 september 2009 en een theoretische weergave wordt gegeven van de werking van de commissie CNR, doch dat er eveneens gemeld wordt dat een journalist van "Balkan Insight" in oktober 2011 schreef dat G.M. van CNR hem een vals document over bloedwraak wilde verkopen, dat er politionele onderzoeken lopen naar de activiteiten van G.M. inzake het opstellen van valse attesten over bloedwraak, dat de voorzitter van de commissie AFCR verklaarde dat CNR valse attesten opmaakt en dat de autoriteiten een strafrechtelijke procedure hebben geopend tegen de organisatie, dat de politie aangeeft dat de Afdeling Bestrijding van de Georganiseerde Misdaad en Ernstige Misdrijven van de Staatspolitie heeft vastgesteld dat G.M. bloedwraakcertificaten vervalst aan Albanese burgers om asiel aan te kunnen vragen in België, dat de Afdeling Bestrijding van de Georganiseerde Misdaad en Ernstige Misdrijven van de Staatspolitie verder een dossier overmaakte aan het Openbaar Ministerie en er een gerechtelijk onderzoek werd geopend tegen G.M., op basis van artikel 186 van de Albanese Strafwet, en dat in het Albanese televisieprogramma "Fiks Fare" tijdens de uitzending van 27 oktober 2011 werd getoond hoe G.M. tegen betaling van 300 euro aan een vrouw die hem voor het eerst benaderde, een attest afleverde en een dossier opstelde over een zogenaamde bloedwraakkwestie.

Bijgevolg kan de Raad verzoekster helemaal niet bijtreden waar zij besluit dat CNR aldus wél het vertrouwen van de overheid en van de bevolking van Albanië krijgt, dat de attesten pas afgeleverd worden na een grondig onderzoek dat het wel daadwerkelijk om een bloedwraak gaat en dat een verzoening zeer moeilijk lijkt en dat de attesten als authentiek en geloofwaardig zijn op te vatten.

Het loutere feit dat de attesten van de verzoeningscommissie CNR -die om bovenstaande redenen in zij geheel niet betrouwbaar wordt geacht- werden ondertekend door P.M., die secretaris is van deze commissie, en de bewering van verzoekster dat zij G.M. niet persoonlijk kent, is niet van aard om geschonden bewijswaarde te herstellen.

Waar verzoekster zich in haar verzoekschrift afvraagt hoe zij dan wel een vals attest zou kunnen betalen daar zij student is, haar echtgenoot niet werkt en ze aldus geen inkomen hebben, is de Raad van oordeel dat deze beweringen niet aantonen dat verzoekster aan geen geld kom komen om zich een vals attest aan te schaffen, temeer gezien zij blijkbaar wél over de financiële middelen beschikte om te overleven in Albanië en om legaal (per bus) naar België te reizen (zie haar verhoorverslag, p. 7; zie het verhoorverslag van echtgenoot, p. 5).

De Raad besluit dan ook dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgelegde attesten van 9 september 2014 en 28 oktober 2014, temeer gezien haar asielrelaas verder wordt aangetast door incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (zie boven). De Raad herinnert er aan dat een document om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen kan ondersteunen doch niet vermag ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.

In haar verzoekschrift geeft verzoekster, als reden op waarom zij pas vier maanden na de start van de telefoontjes bij de politie langsging, dat zij eerst niet geloofde dat de dreigtelefoons echt waren, dat zij dacht "dat iemand van de familie haar voor de gek aan het houden was" en dat zij, toen de telefoons maar bleven komen en zij uiteindelijk doorhad dat het echte bedreigingen waren, nog niet onmiddellijk naar de politie durfde te stappen omdat zij bang was dat de familie Pr. dit te weten zou komen en de bedreigingen steeds erger zouden worden.

De Raad stelt vast dat deze uitleg niet te rijmen valt met haar verklaringen bij haar verhoor op 24 oktober 2014 op het Commissariaat-generaal.

Verzoekster verklaarde aldaar dat zij na haar huwelijk, in oktober, dreigtelefoontjes begon te krijgen (zie het verhoorverslag, p. 8), dat er tijdens deze gesprekken gezegd werd "Waarom ben je getrouwd, met wie ben je getrouwd, we gaan ervoor zorgen dat je van hem scheidt, we zullen ervoor zorgen dat jullie nooit gelukkig gaan zijn" (zie het verhoorverslag, p. 8) en dat zij deze telefoontjes "heel dikwijls" kreeg "van oktober tot in maart elke dag, om het even welk moment van de dag, het kon zelfs om 1u of 2u 's nachts zijn" (zie het verhoorverslag, p. 8).

Uit deze verklaringen kan dan ook niet worden afgeleid dat zij eerst niet geloofde dat de dreigtelefoons echt waren en dat zij dacht "dat iemand van de familie haar voor de gek aan het houden was".

Gevraagd wanneer zij hiervoor naar het Parket is gegaan, verklaarde zij "februari of zo" (zie het verhoorverslag, p. 9), zonder melding te maken van enige vrees of angst dat de familie Pr. dit te weten zou komen en de bedreigingen steeds erger zouden worden.

De post-factum bewering in het verzoekschrift is aldus duidelijk na reflectie tot stand gekomen in een poging om haar onaannemelijke verklaringen alsnog te vergoelijken.

Daargelaten de vraag of de situatie van verzoekster valt onder de door UNHCR bepaalde "klassieke bloedwraak", vindt de Raad het opvallend dat:

(i) verzoeksters echtgenoot niet tot de familie P. behoort en toch betrokken zou zijn in de bloedwraak;

(ii) verzoeksters mannelijke familieleden en de Pr.'s zich geenszins een gedrag aanmeten zoals dat voorgeschreven is volgens de regels van de Kanun die de bloedwraak beheersen, gezien zij zich niet onmiddellijk thuis hebben afgezonderd en het huis niet hebben verlaten, gezien verzoekster zelf verklaarde dat haar oom Pr. als taxichauffeur werkt, dat meerdere van haar neven in Tirana studeren en dat ook jongere neven van haar naar school gaan (zie het verhoorverslag, p. 6, 7);

(iii) de laatste moord gepleegd werd door de familie Pr. en het aldus deze familie is die eventueel met een verzoening over de brug zou kunnen komen indien verzoeksters familie de bloedwraak tegen hen zou ingesteld hebben.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de regels van de bloedwraak aan het veranderen zijn en dus niet meer zo traditioneel zijn zoals de commissaris-generaal laat uitschijnen, dat alle leden van de familie, of het nu door een bloedband is of door een huwelijk is, aan de definitie van een sociale groep voldoen, dat haar man wél als een lid van de familie P. wordt beschouwd, zeker door de familie Pr., aangezien noch haar broers, noch haar oom Pr., noch haar neven bij haar thuis waren op het moment dat haar vader met zijn wapen het huis uitliep en dat haar oom Pr. en haar neven aldus niet aanwezig waren bij de moord zodat ze bijgevolg niet gevisieerd worden en zich dan ook niet moesten opsluiten. Verder voert zij aan dat het niet altijd zo is dat na een 'gelijkstand' de bloedwraak afgelopen is; zij benadrukt dat de familie Pr. er niet mee kon leven dat haar man aanwezig was op de plaats van

het delict en niet de zonen van haar vader, zodat haar man aanzien wordt als medeplichtige van de moord op Pr.Pr. en dat de familie Pr. pas zal rusten als ook haar man is vermoord.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de informatie van UNHCR (zie "Position UNHCR" van 17 maart 2006, p. 5) door de commissaris-generaal bij het verzoekschrift gevoegd, slechts op algemene wijze gesteld wordt dat een 'family unit' een klassiek voorbeeld van een sociale groep is en dat alle leden van een familie, of het nu door een bloedband is of door een huwelijk, aan de definitie van een sociale groep voldoen.

Dit toont echter geenszins aan dat verzoeksters echtgenoot in het kader van bloedwraak tegen de familie P. gevisieerd zou worden en als dusdanig behoort tot de sociale groep van "familieleden van de familie P. betrokken in de bloedwraak met familie Pr."

De citaten van verzoekster uit voormelde "Position UNHCR" tonen verder niet aan dat de informatie die de commissaris-generaal dienaangaande toevoegt aan het administratief dossier en die van recentere datum -27 augustus 2014- is, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Verzoekster laat aldus na haar uitleg te staven met objectieve informatie en haar beweringen stroken niet met de voorschriften van de Kanun, zoals blijkt uit voornoemde informatie in het administratief dossier. Bijgevolg kan zij bovenstaande vaststellingen niet verklaren of weerleggen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster ook niet heeft aangetoond dat zij in geval van eventuele problemen met de Pr.'s geen hulp en/of bescherming zou kunnen krijgen van autoriteiten.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat UNHCR aangeeft dat het bestaan van wetgeving om bloedwraak te bestraffen en op te lossen op zichzelf niet betekent dat individuen voldoende en adequaat beschermd zijn. Zij verklaart dat de politie niets gedaan heeft ter preventie van de moorden hoewel zij duidelijk van de conflicten op de hoogte waren en dat de politie na de moord wel actie ondernomen heeft "maar toen was het al te laat".

Zij klaagt aan dat de politie naar aanleiding van de dreig telefoons geen onderzoek opstartte, maar haar daarentegen meedeelde om binnen een week terug te komen zodat zij duidelijk aanvoelde "dat de Procureur haar niet kon of niet wou verder helpen".

Zij stelt dat Y.Pr. inderdaad gearresteerd werd en door de Rechtbank veroordeeld werd maar na zes maanden al vrij kwam, ondanks de strenge strafwet die een gevangenisstraf van 30 jaar voorziet voor moord in het kader van een bloedwraak; zij voegt eraan toe dat er hier wel sprake zal geweest zijn van omkoping.

Zij haalt nog aan uit het boek van H. V. d. V. waarin staat: "De bestrijding van de bloedwraak is een topprioriteit, zo wordt aan de zijde van de overheid voortdurend benadrukt... maar diezelfde overheid, en vooral lokale bestuurders en politie, slagen er onvoldoende in de bevolking te vrijwaren van de eeuwige dreigende wraak".

De Raad antwoordt dat de stelling van UNHCR -dat het bestaan van wetgeving om bloedwraak te bestraffen en op te lossen, op zichzelf niet betekent dat individuen voldoende en adequaat beschermd zijn (zie "Position UNHCR", p. 3)-, het louter herhalen van een reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en een citaat uit een boek van 2008 van H. V. d. V. geenszins aantonen dat verzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, noch dat zij eerst alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Nochtans moet door verzoekster worden aangetoond dat de staat, dat partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Bovendien blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar.

De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen.

Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de

politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

De Raad is dan ook, op basis van deze informatie van 18 oktober 2013 -die recenter is dan de "Position UNHCR" van 17 maart 2006-, van oordeel dat de Albanese autoriteiten actueel in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De kopie van de huwelijksakte bevat louter persoonsgegevens die niet ter discussie staan.

Ook de moord waarbij verzoeksters vader het leven liet, wat zij staaft met een krantenartikel van 13 juli 2011, wordt niet betwist.

Het eigendomsbewijs en de foto's van de woning tonen aan dat de vader van haar echtgenoot een grond kocht in oktober 2002 en dat er een huis werd op gebouwd, doch heeft geen uitstaans met het relaas van verzoekster.

De foto van protesterende jeugd tegen bloedwraak kan evenmin bovenstaande omstandige argumentatie weerleggen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt derhalve niet erkend.

2.5. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeksters relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE